

Δυο διαφορετικές προσεγγίσεις του αντικειμένου της εβδομης Τέχνης. Μια Ευρωπαϊκή, χαμηλής έντασης ταινία που παιδεύεται με καίρια ερωτήματα, ανασκάπτει το παρελθόν και φτάνει σε ενδιαφέροντα συμπεράσματα, μέσα από γκριζες αποχρώσεις. Και μια κλασική χολυγουντιανή παραγωγή, με όλα τα εφέ και τα πλούτη της δυτικής ακτής, που μας γυρνά πίσω σε ένα αρκετά παραποιημένο 1969.

Ο Σλοβάκικος κινηματογράφος, το θέρος του '19 στην Ελλάδα, αποδειχτηκε μια πολύ ενδιαφέρουσα πρόταση, με τον Διερμηνέα (The Interpreter) του 57χρονου Μάρτιν Σούλικ. Γερμανόφωνη στο μεγαλύτερη της διάστημα έχει να κάνει με την υπόθεση δυο γερόντων που επιχειρούν να ανακαλύψουν ένα οδυνηρό παρελθόν. Ένα παρελθόν που δεσμεύει, που στοιχειώνει, που δεν αλλάζει.

Ογδοηκοντούτης μεταφραστής ταξιδεύει από την πατρίδα του τη Σλοβακία, στην Βιέννη προκειμένου να βρει τον δήμιο της οικογένειάς του. Αναζητεί τον ναζι αξιωματικό που έστειλε, μαζί με πολλούς άλλους εβραϊκής καταγωγής πολίτες, τους γονείς του στον θάνατο. Στόχος του είναι να τον πληρώσει με το ίδιο νόμισμα. Βρίσκεται όμως μπροστά στο γιο του.

Οι πρωταγωνιστές : Jirí Menzel, Peter Simonischek.

Και από εκεί ξεκινά μια ιδιότυπη σχέση, όπου κατ' ουσίαν συγκρούονται δυο διαφορετικές απόψεις για τη ζωή, δυο διαφορετικές αντιλήψεις. Μεγάλο μέρος της ταινίας εξελίσσεται στους δρόμους, μιας μουντής, βροχερής κεντρικής Ευρώπης.

Το ευχάριστο αναμειγνύεται με το δυσάρεστο, το γλυκό με το πικρό και η ανάλαφρη γλυκιά ζωή με την μελαγχολική και την αδιέξοδη. Όπως συμβαίνει σε παρόμοιες περιπτώσεις το παρελθόν είναι σχεδόν πάντα παρόν, σκαλίζοντας πληγές αγιάτρευτες. Μα η μεγαλύτερη απ' όλες φαίνεται να είναι, η αδυναμία να τις αντιμετωπίσουμε.

Καλό δείγμα κινηματογράφου χαμηλής έντασης, ενδιαφέροντος προβληματισμού, με προβεβλημένα στοιχεία πολλών από όσα κάνουν την Ευρώπη να φαίνεται και να είναι γηραιά ήπειρος.

Θα μπορούσα να πω ότι, η ταινία Κάποτε στο Χόλυγουντ, είναι η λιγότερο ενδιαφέρουσα από τις υπόλοιπες πέντε του Ταραντίνο, που έχω δει. Με την ίδια ευκολία γράφω, πως δεν ανήκει στις πλέον ενδιαφέρουσες της τρέχουσας σεζόν. Πως μπορεί να δικαιολογηθούν τέτοιου είδους απόψεις;

Ας ξεκινήσουμε με τη διάρκεια. Αν από τα 160τόσα λεπτά της διάρκειάς της, έλειπαν τα 40, δεν θα αφαιρούσαν κάτι από το σύνολο, τουναντίον, ίσως ήταν πιο σφικτή. Έπειτα είναι η παραποίηση των πεπραγμένων. Για κάποιον με βασική γνώση του παρελθόντος, είναι κάτι σαν ένα ευχάριστο στρογγύλεμα της ιστορίας. Για όσους δεν διαθέτουν τις δέουσες πληροφορίες μπορεί να γίνει επικίνδυνο, καθώς θα του μείνουν αυτές οι απατηλές παραποιήσεις (το αυτό ισχύει, κατά μείζονα λόγο, για το *inglorious basterds*). Το σενάριο διασώζεται από το πλήθος των υποσεναρίων που εξελίσσονται, ενώ ταυτόχρονα, αφήνει περιέργως και άνευ λόγου, μια ολότελα αρνητική εικόνα για το χίπικο κίνημα.

